

פרק 13

השאלות הלא נכונות

הערת הכותב: בלי פאניקה. אני נשבע בזאת שלכל ההתרחשויות בפרק ישנו הסבר הגיוני, אשר נרמז מראש ותואם לקאנון. זוהי חידה, ואתם אמורים לפתור אותה. אם לא תצליחו, פשוט המשיכו לפרק הבא.

ברגע שהארי פקח את עיניו במגורי תלמידי השנה הראשונה של רייבנקלו, בבוקר היום המלא הראשון שלו בהוגוורטס, הוא ידע שמשהו לא בסדר.

היה נשקט.

שקט מדי.

אה, נכון... היה לחש קוויטוס על ראש המיטה שלו, שנשלט על ידי פס מגע קטן והיה הסיבה היחידה לכך שמישהו ברייבנקלו היה מסוגל בכלל להירדם.

הארי הזדקף במיטתו והסתכל סביבו, מתוך ציפייה לראות את האחרים קמים –

החדר היה ריק.

המצעים היו סתורים ומבולגנים.

קרני השמש האירו מזווית גבוהה למדי.

לחש הקוויטוס שעל מיטתו היה מכוון לעוצמה הגבוהה ביותר.

והשעון המעורר המכני שלו עדיין עבד, אבל הצלצול שלו היה כבוי.

נראה שהניחו לו לישון עד 9:52. למרות מאמציו לסנכרן את מחזור השינה בן עשרים ושש השעות שלו עם הגעתו להוגוורטס, הוא הלך אתמול לישון רק בסביבות אחת בלילה. הוא תכנן להתעורר ב-7:00 עם שאר התלמידים – הוא היה מסוגל להתמודד עם מחסור קל בשינה ביום הראשון כל עוד יקבל פתרון קסום כלשהו עד מחר. אבל עכשיו הוא פספס את ארוחת הבוקר. והשיעור הראשון שלו בהוגוורטס, בתורת הצמחים, התחיל לפני שעה ועשרים דקות.

כעס התעורר בתוכו אט-אט. הו, איזו מתיחה קטנה ונחמדה. לכבות את השעון המעורר, להגביר את לחש הקוויטוס ולתת לאדון הארי פוטר הנודע לפספס את השיעור הראשון שלו ולחטוף על זה שהוא ישן עד מאוחר.

כשהארי יגלה מי האחראי לכך...

לא, זה היה יכול לקרות רק עם שיתוף הפעולה של כל שנים-עשר הילדים האחרים בחדר. כולם בוודאי ראו אותו ישן. כולם נתנו לו להחמיץ את ארוחת הבוקר.

הכעס נעלם בהדרגה והתחלף בבלבול ובתחושת עלבון נוראה. הם **חיבבו** אותו. ככה נראה לו. אתמול בערב נראה לו שהם מחבבים אותו. **למה...**

כשהארי קם והתרחק קצת מהמיטה, הוא ראה שהוצמד לראשה פתק.

בפתק היה כתוב:

חבריי לבית רייבנקלו,

עבר עליי יום ממש ארוך. תנו לי בבקשה להמשיך לישון ואל תדאגו שאפספס את ארוחת הבוקר. לא שכחתי את השיעור הראשון שלי.

שלכם,

הארי פוטר.

והארי עמד במקומו, קפוא כולו, מי קרח מתחילים לזרום בעורקיו.

המילים היו כתובות בכתב ידו, באמצעות העיפרון המכני שלו.

והוא לא זכר שכתב אותן.

ובנוסף... הארי צמצם את עיניו והביט בפתק. אלא אם הוא מדמיון, המילים "לא שכחתי" היו כתובות בסגנון שונה, כאילו הוא מנסה לומר לעצמו משהו...?

האם הוא **ידע** שיטילו עליו אובליוויאטה? האם הוא נשאר עד מאוחר, ביצע איזה פשע או פעילות חשאית כלשהי, ואז... אבל הוא לא **יודע** איך להטיל את לחש האובליוויאטה... האם מישו אחר... מה...

מחשבה הכתה בהארי. אם הוא באמת ידע שהולכים להטיל עליו אובליוויאטה...

הארי הקיף את המיטה שלו בריצה, עדיין בפיג'מה, הגיע אל התיבה שלו, הצמיד את אגודלו למנעול, שלף את נרתיק עור המוק, תחב לתוכו את ידו ואמר, "הודעה לעצמי".

פתק נוסף הופיע בידו.

הארי הוציא אותו ובהה בו. גם הוא היה בכתב ידו.

בפתק היה כתוב:

אני היקר,

אנא שחק את המשחק. אפשר לשחק אותו רק פעם אחת בחיים. זוהי הזדמנות בלתי חוזרת.

קוד זיהוי 927, אני תפוד.

שלך,

אתה.

הארי הנהן לאטו. "קוד זיהוי 927, אני תפוד" אכן הייתה ההודעה שהכין מראש – כמה שנים לפני כן, תוך כדי צפייה בטלוויזיה – במטרה שרק הוא יכיר אותה. למקרה שיצטרך לזהות כפיל של עצמו כעצמו או משהו כזה. רק ליתר בטחון. **הִיָּה** נכון.

הארי לא היה יכול **לבטוח** בהודעה; היו יכולים להיות מעורבים בעניין לחשים אחרים. אבל זה שלל את האפשרות שמדובר במתיחה פשוטה. הוא בהחלט כתב את זה והוא בהחלט לא זכר שכתב את זה.

בעודו ממשיך לבהות בפתק הבחין הארי בדיו מעברו השני של הפתק.

הוא הפך אותו.

על צדו השני היה כתוב:

הוראות המשחק:

אתה לא יודע מהם חוקי המשחק
אתה לא יודע מהו הפרס במשחק
אתה לא יודע מהי מטרת המשחק
אתה לא יודע מיהו שליט המשחק
אתה לא יודע איך לצאת מהמשחק

אתה פותח את המשחק עם 100 נקודות.
התחל.

הארי בהה ב"הוראות". הצד הזה לא היה כתוב בכתב יד; האותיות היו סדורות לחלוטין, ועל כן מלאכותיות. הוא נראה כאילו נכתב בעט "צטט אותך", כמו זה שקנה כדי שיכתוב בשבילו סיכומי שיעור.

לא היה לו **שמץ של מושג** מה קורה.

טוב... קודם כל צריך להתלבש ולאכול. אולי בסדר ההפוך. הבטן שלו הייתה די ריקה.

הוא פספס את ארוחת הבוקר, כמובן, אבל הוא היה נכון להתרחשות הזאת מכיוון שצפה אותה מראש. הארי הכניס את ידו לנרתיק עור המוק ואמר "חטיפים", בציפייה לקבל את קופסת חטיפי הדגנים שקנה לפני שנסע להוגוורטס.

לדבר שהופיע בידו לא הייתה צורה של קופסת חטיפי דגנים.

כשידו של הארי חזרה לשדה הראייה שלו הוא ראה שני חטיפי שוקולד קטנים – רחוקים מלספק תחליף לארוחה שלמה – מחוברים לפתק, אשר היה כתוב באותו הכתב שבו הופיעו הוראות המשחק.

על הפתק היה כתוב:

ניסיון בושל: 1- נקודות
ניקוד נוכחי: 99

מצב גופני: עדיין רעב

מצב נפשי: מבולבל

"בלעעעעע", אמר פיו של הארי בלי שום התערבות או החלטה מודעת מצדו.

הוא עמד במקומו במשך דקה.

כעבור דקה נוספת כל העסק **עדיין** לא היה הגיוני **ועדיין** לא היה לו שמץ של מושג מה קורה והמוח שלו אפילו לא **התחיל** להעלות **השערות**, כאילו ידיו המנטליות תחובות בתוך כדורי גומי גדולים ואינן מסוגלות לתפוס דבר.

הבטן שלו, שהיו לה סדרי עדיפויות משלה, הציעה ניסוי מדעי אפשרי.

"אמממ..." אמר הארי לחדר הריק. "אפשר אולי להשקיע נקודה ולקבל את קופסת חטיפי הדגנים שלי בחזרה?"

שום קול לא נשמע.

הארי תחב את ידו אל תוך הנרתיק ואמר, "קופסת חטיפי דגנים."

בידו הופיעה קופסה בעלת צורה נכונה... אבל היא הייתה קלה מדי ופתוחה וריקה, ובפתק המצורף לה היה כתוב:

נקודות שהושקעו: 1

ניקוד נוכחי: 98

הרווחת: קופסת חטיפי דגנים

"אני רוצה להשקיע נקודה ולקבל את **חטיפי הדגנים עצמם** בחזרה", אמר הארי.

שוב דממה.

הארי תחב את ידו לנרתיק ואמר "חטיפי דגנים".

שום דבר לא הופיע.

הארי משך בכתפיו בייאוש וניגש לכוננית שהקצו לו ליד מיטתו כדי לקחת את גלימות הקוסם שלו לאותו היום.

על רצפת הארונית, מתחת לגלימות שלו, היו חטיפי הדגנים, בלוויית פתק:

נקודות שהושקעו: 1

ניקוד נוכחי: 97

הרווחת: 6 חטיפי דגנים

אתה עדיין לובש: פיג'מה

אל תאכל בפיג'מה
אתה תקבל קנס פיג'מה

ועכשיו אני יודע ששליט המשחק הזה הוא מטורף.

"הניחוש שלי הוא שדמבלדור הוא שליט המשחק," אמר הארי בקול רם. **אולי הפעם** הוא יוכל לקבוע שיא בקליטה מהירה.

שקט.

אבל הארי התחיל לקלוט את הדפוס; הפתק יהיה במקום הבא שיחפש בו. אז הארי בדק מתחת למיטה שלו.

חה! חה חה חה חה!
חה חה חה חה חה!
חה! חה! חה! חה!
דמבלדור לא שולט במשחק
ניחוש גרוע
ניחוש ממש גרוע
20 - נקודות
ואתה עדיין בפיג'מה
זה המהלך הרביעי שלך
ואתה עדיין בפיג'מה
קנס פיג'מה: 2 - נקודות
ניקוד נוכחי: 75 נקודות

טוב, זו הייתה חידה קשה, ללא ספק. זה היה בסך הכול יומו הראשון בבית הספר, וברגע שהוא שלל את דמבלדור, הוא לא הכיר אף אחד אחר שם שהוא עד כדי כך משוגע.

הגוף שלו פעל כמעט על טייס אוטומטי. הוא אסף גלימות ובגדים תחתונים, שלף את קומת המרתף של התיבה שלו (הוא הקפיד מאוד על פרטיותו ומישהו היה עלול להיכנס לחדר), התלבש ואז יצא החוצה כדי לשים את הפיג'מה שלו במקום.

הארי השתהה לרגע לפני שפתח את מגירת השידה שבה אחסן את הפיג'מה שלו. אם אותו דפוס ימשיך...

"איך אני יכול להרוויח עוד נקודות?" אמר הארי בקול רם.

ואז הוא פתח את המגירה.

הזדמנויות למעשים טובים נמצאות בכל מקום
אבל החשבה נמצאת היכן שהאור צריך להיות
עלות השאלה: 1 נקודות
ניקוד נוכחי: 74

תחתונים יפים אימא שלך בחרה אותם?

הארי מעך את הפתק, פניו אדומות בוערות. הוא נזכר בקללה של דראקו. **בן של בוצדם** –

בשלב הזה הארי כבר ידע שמוטב שלא יאמר זאת בקול רם. הוא בטח יקבל קנס גסויות.

הארי חגר את נרתיק עור המוק ואת השרביט שלו. הוא קילף את העטיפה מאחד מחטיפי הדגנים והשליך אותה לפח האשפה של החדר, שם נחתה על צפרדע שוקולד אכולה למחצה, מעטפה מקומטת ונייר עטיפה אדום-ירוק. הוא הכניס את שאר חטיפי הדגנים לנרתיק שלו.

הוא הביט סביבו בניסיון אחרון, נואש וכושל למצוא רמזים.

ואז הוא יצא מהחדר, תוך כדי אכילה, וחיפש אחר הצינוק של סלית'רין. לפחות זה מה שהוא **חשב** שהשורה היא מנסה לומר.

הניסיון לנווט במסדרונות הוגוורטס היה כמו... כנראה לא **באמת** גרוע כמו שיטוט בתוך ציור של אָטֶר – זה היה מסוג הדברים שאומרים בשביל האפקט הרטורי ולא כי הם באמת נכונים.

זמן קצר לאחר מכן חשב הארי שבעצם לציור של אשר יהיו הן יתרונות והן חסרונות בהשוואה להוגוורטס. חסרונות: כיוון הכבידה אינו עקבי. יתרונות: לפחות המדרגות לא נעות **בזמן שאתה עדיין עליהן**.

יום קודם לכן עלה הארי בארבעה גרמי מדרגות כדי להגיע לחדר שלו. אחרי שירד עכשיו לא פחות משנים-עשר גרמי מדרגות מבלי להתקרב לצינוק כהוא זה הסיק הארי כי (1) ציור של אָטֶר יהיה **משחק ילדים** בהשוואה לזה, (2) איכשהו הוא נמצא עכשיו במקום **גבוה יותר** בטירה מאשר כשהתחיל, (3) הוא אבוד **כל כך** עד שלא יהיה מופתע אם כשיציץ מהחלון הבא יראה שני ירחים נשקפים אליו.

תוכנית גיבוי מספר אחת הייתה לעצור ולבקש הכוונה, אבל נראה שיש מחסור חמור באנשים משוטטים באזור, כאילו כולם נמצאים בשיעור, כמו שהם אמורים להיות.

תוכנית גיבוי מספר שתיים...

"הלכתי לאיבוד", אמר הארי בקול. "האם... אמממ... רוחה של טירת הוגוורטס יכולה לעזור לי אולי?"

"לא נראה לי שלטירה הזאת יש רוח", אמרה גבירה זקנה וכמושה מאחת התמונות שעל הקירות. "חיים, אולי, אבל לא רוח."

דממה קצרה השתררה.

"האם את –" אמר הארי ואז סתם את פיו. במחשבה נוספת, לא, הוא **לא** עומד לשאול את האישה בציור האם היא מודעת לחלוטין, במובן של להיות מודעת למודעות של עצמה.

"אני הארי פוטר", אמר הפה שלו, כמעט על טייס אוטומטי. הוא הושיט לציור את ידו ללחיצה, גם כן כמעט על אוטומט.

האישה שבציור השפילה את מבטה אל ידו של הארי והרימה את גבותיה.

היד נשמטה לאטה בחזרה אל צדו של הארי.

"סליחה, אמר הארי, אני די חדש פה."

"כן, אני רואה, רייבנקלו צעיר. לאן אתה מנסה להגיע?"

הארי היסס. "אני לא ממש בטוח," הוא אמר.

"אז אולי אתה כבר שם."

"אמממ... איפה שהמקום הזה לא יהיה, לא נראה לי שהוא כאן..." הארי סתם את פיו, מודע לגמרי לכך שהוא נשמע כמו אידיוט. "תני לי להתחיל מחדש. אני משחק איזה משחק, אבל אני לא יודע מה החוקים שלו –" גם זה לא היה ממש מוצלח, נכון? "אוקיי, ניסיון שלישי. אני מחפש הזדמנויות לעשות מעשים טובים כדי שאוכל להרוויח נקודות, וכל מה שיש לי זה איזה רמז מסתורי שאומר שהחשכה נמצאת במקום שבו האור צריך להיות, אז ניסייתי לרדת למטה אבל נראה כאילו אני כל הזמן רק עולה למעלה..."

הזקנה שבציור הביטה בו בספקנות רבה.

הארי נאנח. "החיים שלי נוטים להיות קצת משונים."

"האם יהיה הוגן לומר שאתה לא יודע לאן אתה הולך או איך להגיע לשם?"

"לחלוטין."

הזקנה הנהנה. "אני לא בטוחה שהבעיה הכי גדולה שלך היא העובדה שהלכת לאיבוד, איש צעיר."

"נכון, אבל בשונה מהבעיות החשובות יותר, זו בעיה שאני יכול להבין איך לפתור ו... **ואו**, השיחה הזאת הופכת למטפורה לקיום האנושי ואפילו לא שמתי לזה לב עד עכשיו."

הגבירה הזקנה הביטה בהארי בהערכה. "אני רואה שאתה בכל זאת רייבנקלו מוצלח. לרגע תהיתי. ובכן, באופן כללי, אם תפנה שמאלה שוב ושוב, בסופו של דבר תגיע למטה."

זה נשמע מוכר להפליא אבל הארי לא הצליח להיזכר איפה שמע זאת קודם לכן. "אמממ... את נראית כמו אישה חכמה מאוד. או תמונה של אישה חכמה מאוד... בכל מקרה, שמעת פעם על משחק מסתורי שאפשר לשחק אותו רק פעם אחת ולא אומרים לך מהם החוקים שלו?"

"החיים," אמרה הגבירה מיד. "זו אחת החידות הכי קלות ששמעתי מימי."

הארי מצמץ. "לא," הוא אמר לאט. "אני מתכוון שקיבלתי פתק אמיתי וכל זה, וכתוב בו שאני חייב לשחק את המשחק אבל שלא יגלו לי את החוקים, ומישהו משאיר לי פתקים קטנים שבהם כתוב כמה נקודות איבדתי על זה שהפרתי את החוקים, כמו קנס של שתי נקודות על לבישת פיג'מה. את מכירה מישהו מהוגוורטס שמשוגע מספיק וחזק מספיק כדי לעשות דבר כזה? חוץ מדמבלדור, זאת אומרת?"

תמונת הגבירה נאנחה. "אני רק תמונה, איש צעיר. אני זוכרת את הוגוורטס של פעם, לא את הוגוורטס של היום. כל מה שאני יכולה לומר לך הוא שאם זו הייתה חידה, התשובה הייתה שהמשחק הוא החיים, ושאף על פי שאנו לא קובעים את החוקים, מי שמעניק או גורע נקודות הוא תמיד אנחנו עצמנו. אם זו לא חידה אלא מציאות – אזי אינני יודעת."

הארי קד קידה עמוקה מאוד לתמונה. "תודה רבה, גברתי."

הגבירה קדה לו בחזרה. "הלוואי שיכולתי לומר שאזכור אותך בחיבה," היא אמרה, "אבל כנראה לא אזכור אותך כלל. היה שלום, הארי פוטר."

הוא קד שוב בתגובה והתחיל לרדת בגרם המדרגות הקרוב ביותר.

כעבור ארבע פניות שמאלה הוא מצא את עצמו מביט במסדרון שהסתיים בפתאומיות בערמה של סלעים גדולים – כאילו קרסה שם מערה, אלא שהקירות מסביב היו שלמים ועשויים מאבני טירה רגילות לחלוטין.

"טוב," אמר הארי לאוויר הריק, "אני נכנע. אני מבקש עוד רמז. איך מגיעים לאן שאני צריך להגיע?"

"רמז! רמז, אתה אומר?"

הקול הנרגש בקע מציור שהיה תלוי לא הרחק ממנו, הפעם דיוקן של גבר בגיל העמידה, שהיה לבוש בגלימות הוורודות הצעקניות ביותר שהארי ראה או אפילו דמיין אי פעם. בדיוקן הוא חבש מצנפת מחודדת שמוטה וישנה ועליה דג (לא ציור של דג, יש לציין, אלא דג אמיתי).

"כן!" אמר הארי. "רמז! רמז, אני אומר! אבל לא **סתם** רמז, אני רוצה רמז **ספציפי**, זה למשחק שאני משחק –"

"כן, כן! רמז למשחק! אתה הארי פוטר, נכון? אני קורנליון פלאברוואלט! שמעתי מארין הנאמנה ששמעה מלורד וויזלנוז ששמע מ... האמת ששכחתי כבר ממי. אבל זו הייתה הודעה שהועברה **אליי** כדי שאני אעביר לך! **אני!** לאף אחד לא אכפת ממני כבר... אני לא זוכר כמה זמן, אולי מאז ומעולם. אני תקוע פה במסדרון הארוך והמיותר הזה – רמז! הרמז שלך אצלי! הוא יעלה לך רק שלוש נקודות! אתה רוצה אותו?"

"כן! אני רוצה אותו!" הארי היה מודע לכך שכנראה עדיף שלא יפגין עוקצנות, אבל הוא פשוט לא היה מסוגל להתאפק.

"החשבה תימצא בין חדרי הלימוד הירוקים וכיתת שינוי הצורה של מקגונגל! זה הרמז! ותתחיל לזוז, אתה אטי יותר משק של חלזונות! מינוס עשר נקודות על אטיות! עכשיו יש לך 6 נקודות! זאת שאר ההודעה!"

"תודה," אמר הארי. הוא לא עמד בקצב של המשחק. "אמממ... אתה בטח לא יודע מאיפה הגיעה ההודעה **במקור**, נכון?"

"היא נאמרה על ידי בת קול חלולה שבקעה מתוך קרע באוויר עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת! כך סיפרו לי!"

הארי כבר לא היה בטוח, בשלב זה, אם זה מסוג הדברים שהוא אמור להיות ספקני לגביהם או מסוג הדברים שהוא פשוט צריך לקבל כפשוטם. "ואיך אני יכול למצוא את הקו שמחבר בין חדרי הלימוד הירוקים לכיתת שינוי הצורה?"

"פשוט תסתובב אחורה ותלך שמאלה, ימינה, למטה, למטה, ימינה, שמאלה, ימינה, למעלה ושוב שמאלה. אתה תהיה בפתח חדר הלימוד הירוק, ואם תיכנס אליו ותצא מהצד הנגדי תהיה במסדרון גדול ומפותל שמגיע להצטלבות, ובצד ימין של ההצטלבות הזאת יהיה מסדרון ארוך וישר שמגיע עד כיתת שינוי הצורה!" דמותו של האיש השתקתה. "לפחות ככה זה היה כשאני הייתי בהוגוורטס. היום יום שני בשנה אי-זוגית, נכון?"

"עיפרון ונייר מכני", אמר הארי לנרתיק שלו. "אמממ... קבל ביטול, נייר ועיפרון מכני." הוא הרים את מבטו. "תוכל לחזור על מה שאמרת?"

אחרי שהלך לאיבוד פעמיים נוספות, הארי הרגיש שהוא מתחיל להבין את החוק הבסיסי בניווט במבוך המשתנה תמידית המתקרא טירת הוגוורטס, והוא: **שאל תמונה**. אם זה שיקף איזו תובנה עמוקה לגבי החיים, הוא לא הצליח להבין מהי.

חדר הלימוד הירוק היה חלל נעים להפליא ושטוף אור שמש שחדר דרך ויטראז'ים ירוקים שבהם הוצגו דרקונים על רקע נוף שלו ופסטורלי. הוא הכיל כיסאות שנראו נוחים ביותר ושולחנות שנראו מתאימים מאוד ללימוד משותף עם עד שלושה חברים.

הארי לא **באמת** היה מסוגל לחצות את החדר ישר לדלת שבצד הנגדי. הקירות היו עמוסים **במדפי ספרים**, והוא היה מוכרח ללכת ולקרוא חלק משמות הספרים, כדי לא לאבד את זכותו לשאת את שם המשפחה ורס. אבל הוא עשה זאת בזריזות, בזוכרו את התלונה על אטיותו, ויצא דרך הדלת שבצדו האחר של החדר.

הוא הלך לאורך "מסדרון גדול ומפותל" כששמע זעקה של ילד.

ברגעים כאלה היה להארי תירוץ לרוץ בשיא המהירות בלי לחשוב על שמירת אנרגיה או לבצע תרגילי חימום נאותים או לדאוג שיתנגש בדברים. הוא רץ ריצה פתאומית ופראית שהפכה לעצירה פתאומית לא פחות כשכמעט דרס קבוצה של שישה תלמידי שנה ראשונה מהפלפאף...

אשר התגודדו יחדיו ונראו מפוחדים למדי וכאילו הם רוצים נואשות לעשות משהו אבל לא מצליחים לחשוב מה בדיוק, דבר שבטח היה קשור לחבורה של חמישה תלמידי סלית'רין מבוגרים יותר שהקיפו ילד נוסף.

הארי הרגיש לפתע כועס למדי.

"סליחה!" צעק הארי במלוא ריאותיו.

יכול להיות שזה לא היה נחוץ. אנשים כבר התחילו להסתכל עליו. אבל זה בהחלט הקפיא את כל הפעילות.

הארי חלף על פני חבורת התלמידים מהפלפאף והלך לעבר התלמידים מסלית'רין.

הם השפילו אליו את עיניהם בהבעות שנעו בין כעס לשעשוע לעונג.

משהו בתוך מוחו של הארי צרח בפניקה שאלו ילדים הרבה יותר מבוגרים וגדולים ממנו, שיכולים בקלות רבה לפרק לו לגמרי את הצורה.

משהו אחר בתוכו אמר ביובש שכל מי שייתפס מפרק לילד שנשאר בחיים את הצורה יסתבך **כהוגן**, במיוחד אם זו תהיה קבוצה של תלמידי סלית'רין מבוגרים יותר ויהיו שבעה תלמידי הפלפאף שהיו עדים למעשה, ושהסיכוי שהם יגרמו לו נזק בלתי הפיך הוא כמעט אפסי. הנשק האמיתי היחיד שהיה לנערים האלה נגדו היה הפחד שלו עצמו, אם הוא ירשה להם להשתמש בו.

ואז ראה הארי שהילד שהם לכדו הוא נוויל לונגבוטום.

כמובן.

העובדה הזאת הכריעה את הכף. הארי הרי החליט להתנצל בפני נוויל בהכנעה ומשמעות הדבר הייתה שנוויל **שלו** עכשיו. איך הם **מעזים**?

הארי הושיט את ידו לתפוס את נוויל ו**משך** אותו מתוך מעגל התלמידים מסלית'רין. הילד התנוודד בתדהמה כשהארי משך אותו החוצה וכמעט בו זמנית נדחק פנימה דרך אותו הפתח.

הארי נעמד במרכז המעגל, במקום שבו עמד נוויל קודם לכן, והרים את מבטו אל ילדים הרבה יותר גדולים, מבוגרים וחזקים ממנו.

"שלום", אמר הארי. "אני הילד שנשאר בחיים."

השתררה שתיקה מביכה למדי. לא נראה כאילו מישהו יודע לאן השיחה אמורה להמשיך מכאן.

עיניו של הארי נדדו מטה וראו כמה ספרים וניירות מפוזרים על הרצפה. אה, המשחק הישן שבו נותנים לילד לנסות להרים את הספרים שלו ואז מעיפים אותם שוב מידו. הארי לא זכר אף מקרה שבו הוא היה הקורבן במשחק הזה, אבל היה לו דמיון פורה ואותו דמיון הרתיח את דמו. טוב, ברגע שהבעיה הרצינית יותר תיפתר לא תהיה לנוויל בעיה לחזור ולאסוף את חומרי הלימוד שלו, בהנחה שהתלמידים מסלית'רין יישארו מספיק מרוכזים בו מכדי לעשות משהו לספרים.

למרבה הצער, מישהו הבחין בעיניו המשוטטות. "אוו, "אמר הנער הכי גדול, "אתה ווצה את הספווים הקטנטנים –"

"סתום את הפה", אמר הארי בקול צונן. **תוציא אותם מאיזון. אל תעשה מה שהם מצפים. אל תתדרדר לדפוס שיעודד אותם להתנהג כלפיך בבריונות.** "זה חלק מאיזו תוכנית מתוחכמת שתשיג לכם יתרון עתידי או שאתם סתם ממיטים חרפה על שמו של סלזאר סלית'רין כמו שזה –"

הנער הגדול ביותר דחף את הארי פוטר בחוזקה, והוא עף מהמעגל ונפל פרקדן על רצפת האבן הקשה של הוגוורטס.

והתלמידים מסלית'רין צחקו.

הארי קם על רגליו במה שנראה לו כמו הילוך אטי להחריד. הוא עדיין לא ידע איך להשתמש בשרביט שלו, אך לא הייתה שום סיבה לתת לזה לעצור אותו, בנסיבות הקיימות.

"אני מוכן לשלם כמה נקודות שצריך כדי להיפטר מהבחור הזה," אמר הארי והצביע על הסלית'רין הכי גדול.

ואז הרים הארי את ידו האחרת, אמר "אבראקדברא" והקיש באצבעותיו.

לשמע המילה אבראקדברא שניים מתלמידי הפלפאף, שאחד מהם היה נוויל, צרחו, שלושה מתלמידי סלית'רין התרחקו בזינוק מקו האש של אצבעו של הארי והסלית'רין הגדול מעד לאחור, פרצופו המום, מתז של אודם פתאומי מעטר לפתע את פניו, צווארו וחזהו.

לזה הארי לא ציפה.

הסלית'רין הגדול הרים את ידו אל ראשו באטיות וקילף מעצמו את תבנית פאי הדובדבנים שעטרה את פניו. הוא החזיק לרגע את התבנית בידו, בהה בה ואז שמט אותה לרצפה.

זה כנראה לא היה הזמן הכי טוב בעולם לכך שהפלפאף אחד יתחיל לצחוק, אבל זה בדיוק מה שהפלפאף אחד עשה.

ואז הבחין הארי בפתק הדבוק לתחתית התבנית.

"רק רגע," אמר הארי ורץ קדימה כדי לקחת את הפתק. "נראה לי שהפתק הזה בשבילי –"

"אתה," נהם הסלית'רין הגדול, "אתה. הולך. ל –"

"תראה מה זה!" צעק הארי בעודו מנפנף בפתק לעבר הסלית'רין המבוגר. "כאילו, מה זה? אתה מאמין שמחייבים אותי ב-30 נקודות עבור דמי טיפול ומשלוח של פאי עלוב אחד? 30 נקודות! אני יוצא מופסד מהעסקה הזאת אפילו שהצלתי עלם במצוקה! ודמי אחסון? דמי שינוע? מס בלו? ממתי משלמים מס בלו על פאי?"

שוב השתררה שתיקה מביכה. הארי חשב מחשבות רצחניות כלפי ההפלפאף הבלתי מזוהה שלא היה מסוגל להפסיק לצחקק. הוא עוד יחטוף מכות בגלל האידיוט הזה.

הארי צעד לאחור וירה בתלמידים מסלית'רין את המבט הקטלני הכי משכנע שלו. "עכשיו לכו מפה או שאני פשוט אמשוך להפוך את הקיום שלכם ליותר ויותר סוריאליסטי. ואני מזהיר אתכם... מי שמבלגן את החיים שלי מגלה מהר מאוד שהחיים שלו מתמלאים בבעיות שאין להן... פותר. קלטתם?"

בתנועה יחידה ונוראה שלף הסלית'רין הגדול את שרביטו כדי לכוון על הארי ובאותו הרגע חטף פאי נוסף בצד האחר של ראשו, הפעם פאי אוכמניות.

הפתק על הפאי הזה היה די גדול וקריא מאוד. "אולי תרצה לקרוא את הפתק שעל הפאי הזה," העיר הארי. "נראה לי שהפעם הוא בשבילך."

הסלית'רין הרים את ידו באטיות, לקח את תבנית הפאי, הפך אותה בצליל רטוב של נפילת אוכמניות נוספות על הרצפה וקרא את הפתק שבו היה כתוב:

אזהרה
אין להשתמש בקסם על המתמודד
במהלך המשחק
התערבות נוספת במשחק
תדווח להנהלת המשחק

הבעת הבלבול המוחלט שהופיעה על פניו של הסלית'רין הייתה מלאכת מחשבת של ממש. הארי חשב שהוא מתחיל לחבב את שליט המשחק הזה.

"תראה," אמר הארי, "אתה רוצה שנסיים כאן? נראה לי שהעניינים מתחילים לצאת משליטה. אולי תחזור לסלית'רין ואני אחזור לרייבנקלו וכולנו נירגע קצת, אוקיי?"

"יש לי רעיון יותר טוב," סינן הסלית'רין הגדול. "אולי יישברו לך בטעות כל האצבעות?"

"איך בשם מרלין תביים תאונה אמינה אחרי שאיימת עליי לפני תריסר עדים, חתיכת **אידיוט** –"

הסלית'רין הגדול הושיט את ידיו באטיות ובנחישות לעבר ידיו של הארי, והארי קפא במקום. אותו חלק במוחו שהבחין בגילו ובכוחו של הילד האחר הצליח סוף-סוף להשמיע את קולו וצרח, **מה לעזאזל אני עושה?**

"חכה!" אמר סלית'רין אחר, קולו מבוהל לפתע. "עצור, אל תעשה את זה באמת!"

הסלית'רין הגדול התעלם ממנו, לפת את יד ימין של הארי ביד שמאל שלו ותפס את האצבע המורה של הארי ביד ימין שלו.

הארי הסתכל לסלית'רין הגדול ישר בעיניים. משהו בהארי צרח, זה לא אמור לקרות, **אסור** שזה יקרה, מבוגרים בחיים לא ירשו למשהו כזה לקרות **באמת** –

הסלית'רין החל לכופף אט-אט את אצבעו המורה של הארי לאחור.

הוא עוד לא שבר לי את האצבע באמת וזה יהיה מתחת לכבודי אפילו למצמץ לפני שהוא עושה את זה. עד אז, זה בסך הכול עוד ניסיון להשליט פחד.

"עצור!" אמר הסלית'רין שהתנגד לפני כן. "עצור, זה רעיון ממש גרוע!"

"אני נוטה להסכים," אמר קול צונן בקרח. קולה של אישה מבוגרת.

הסלית'רין הגדול הרפה מידו של הארי וקפץ לאחור כאילו נכווה.

"פרופסור ספראוט!" קרא אחד התלמידים מהפלפאף. הארי מעולם לא שמע מישהו נשמע מאושר יותר.

הארי הסתובב וראה אישה גוצה בעלת תלתלים אפורים ומבולגנים ובגדים מכוסים בעפר מתקרבת אליהם. היא הפנתה אצבע מאשימה לעבר התלמידים מסלית'רין. "הסבירו את עצמכם," היא אמרה. "מה אתם עושים עם ההפלפאפים שלי ועם..." היא הביטה בו. "התלמיד המוצלח שלי, הארי פוטר."

אוי. את השיעור שלה פספסתי הבוקר.

"הוא איים להרוג אותנו!" פלט סלית'רין אחר, אותו אחד שקרא לעצור.

"מה?" אמר הארי במבט אטום. "ממש לא! אם הייתי מתכוון להרוג אתכם לא הייתי משמיע איומים פומביים לפני כן!"

סלית'רין שלישי צחק צחוק חסר שליטה והפסיק בפתאומיות כשהאחרים ירו בו מבטים רצחניים.

פרופסור ספראוט אימצה הבעה ספקנית למדי. "איזה מין איום, בדיוק?"

"הקללה ההורגת! הוא העמיד פנים שהוא מטיל עלינו את הקללה ההורגת!"

פרופסור ספראוט פנתה להביט בהארי. "כן, איום מזעזע מילד בן אחת-עשרה. אם כי זה באמת דבר שלא היית אפילו **חולם** לעשות, הארי פוטר."

"אני אפילו לא יודע את **המילים** של הקללה ההורגת," מיהר הארי לומר. "ולא החזקתי את השרביט שלי באותו זמן."

עכשיו נתנה בו פרופסור ספראוט מבט ספקני. "אז אני מבינה שהילד הזה זרק **על עצמו** שתי עוגות."

"הוא באמת לא השתמש בשרביט שלו!" פלט הפלפאף צעיר. "גם אני לא יודע איך הוא עשה את זה. הוא פשוט הקיש באצבעותיו ופתאום הופיע פאי!"

"באמת?" אמרה פרופסור ספראוט אחרי שתיקה קלה. היא שלפה את שרביטה. "אני לא אדרוש זאת, מכיוון שנראה שאתה הקורבן בפרשה הזאת, אבל אכפת לך אם אבדוק את השרביט שלך כדי לאמת זאת?"

הארי שלף את שרביטו. "מה אני –"

"**פריזרי אינקנטאטו**," אמרה ספראוט. היא קימטה את מצחה. "מוזר, לא נראה כאילו נעשה שימוש בשרביט שלך אי פעם."

הארי משך בכתפיו. "באמת לא נעשה בו שימוש. קיבלתי את השרביט ואת ספרי הלימוד שלי רק לפני כמה ימים."

ספראוט הנהנה. "אז יש לנו פה מקרה ברור של קסם בלתי מכוון מצד ילד שהרגיש מאוים. והחוקים ברורים לגבי חוסר האחריות שלך בנדון. ואשר **לכם**..." היא פנתה אל התלמידים מסלית'רין. היא השפילה את עיניה במודגש אל ספריו של נוויל הזרוקים על הרצפה.

השתררה שתיקה ארוכה, שבמהלכה היא הסתכלה על חמשת התלמידים מסלית'רין.

"שלוש נקודות מסלית'רין **על כל אחד מכם**", היא אמרה לבסוף. "ושש **עליו**", היא הוסיפה כשהיא מצביעה על הילד שהיה מכוסה בפאי. "שלא תעזלעולם להתעסק שוב עם ההפלפאפים שלי, או עם התלמיד שלי הארי פוטר. עכשיו **לכו**".

היא לא נאלצה לחזור על דבריה; התלמידים מסלית'רין הסתובבו והלכו מהר מאוד.

נוויל התחיל להרים את הספרים שלו. נראה שהוא בוכה, אבל רק קצת. אולי זה היה כתוצאה מהלם מאוחר או אולי כי הילדים האחרים עזרו לו.

"תודה **רבה** לך, הארי פוטר", אמרה פרופסור ספראוט. "שבע נקודות לרייבנקלו, אחת עבור כל הפלפאף שעליו עזרת להגן. ולא אגיד עוד דבר מעבר לכך."

הארי מצמץ. הוא ציפה לאיזו הרצאה על כך שעליו להימנע מהסתבכות בצרות ולנזיפה חמורה למדי על כך שנעדר מהשיעור הראשון שלו.

אולי הוא באמת היה צריך ללכת להפלפאף. ספראוט הייתה מגניבה.

"התקרצף", אמרה ספראוט לעיסת הפאי המרוחה על הרצפה, שנעלמה מיד.

ואז היא הלכה משם לאורך המסדרון שהוביל לחדר הלימוד הירוק.

"איך **עשית** את זה?" סינן אחד התלמידים מהפלפאף ברגע שהיא נעלמה.

הארי חיך בזחיות. "אני יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות פשוטה."

עיניו של הילד נפערו. "**באמת?**"

"לא", אמר הארי. "אבל כשאתה מספר לכולם את הסיפור הזה, תדאג לספר אותו גם להרמיוני גריינג'ר מרייבנקלו. היא מכירה אנקדוטה שאולי תיראה לך משעשעת." לא היה לו שום מושג מה קורה, אבל לא הייתה לו שום כוונה לוותר על ההזדמנות לתרום למעמדו האגדי ההולך וגדל. "ומה היה כל הסיפור הזה עם הקללה ההורגת?"

הילד נתן בו מבט מוזר. "אתה באמת לא יודע?"

"אילו ידעתי לא הייתי שואל."

"המילים של הקללה ההורגת הן, 'הילד בלע רוק, הנמיך את קולו ללחישה ופרש את ידיו לצדדים כאילו כדי להבהיר היטב שהוא אינו מחזיק שרביט, **אבדה קדברה**'."

מובן שאלו המילים.

הארי הוסיף את זה לרשימה ההולכת וגדלה של דברים שהוא לא יספר לעולם לאביו, פרופסור מייקל ורס-אוואנס. היה גרוע מספיק לדבר על כך שהוא האדם היחיד ששרד את הקללה ההורגת הנוראה גם בלי להודות שהיא "אבראקדברא".

"אני מבין," אמר הארי לאחר שתיקה קלה. "טוב, זו הפעם האחרונה שאני אומר **את זה** לפני שאני מקיש באצבעות." על אף שזה **בהחלט** יצר אפקט שהיה יכול להיות מועיל מבחינה טקטית.

"אבל **למה** –"

"גדלתי אצל מוגלגים, והם חושבים שזאת בדיחה ושזה מצחיק. באמת, זה מה שקרה. סליחה, אבל תוכל להזכיר לי איך קוראים לך?"

"אני ארני מקמילן," אמר ההפלפאף. הוא הושיט את ידו והארי לחץ אותה. "זה כבוד גדול להכיר אותך."

הארי קד קידה קלה. "נעים להכיר. בוא נוותר על כל הקטע של הכבוד."

ואז הקיפו אותו הילדים האחרים והתחיל מבול פתאומי של היכרויות.

כשהם סיימו, הארי בלע את רוקו. זה עמד להיות קשה מאוד. "אמממ... אם כולם יסלחו לי רגע... יש משהו שאני רוצה להגיד לנוויל –"

כל העיניים פנו אל נוויל, שלקח צעד אחורה, פניו מלאות חשש.

"אתה בטח הולך לומר," אמר נוויל בקול חלוש, "שהייתי צריך להיות אמיץ יותר –"

"לא, לא, ממש לא משהו כזה!" נחפז הארי לומר. "לא משהו שקשור ל**זה**. זה רק... אמממ... משהו שמצנפת המיון אמרה לי –"

לפתע נראו כל הילדים האחרים סקרניים **מאוד**, כולם חוץ מנוויל, שנראה **עוד יותר** מלא חשש.

משהו חסם את גרונו של הארי. הוא ידע שהוא צריך פשוט לפלוט את המילים, והוא הרגיש כאילו בלע לבנה גדולה והיא נתקעה בדרך.

זה היה כאילו הארי נאלץ לקחת שליטה ידנית על השפתיים שלו ולהפיק כל הברה בנפרד, אבל הוא הצליח לעשות זאת. "אנ... ני... מצ... צט... ער." הוא נשף ולקח נשימה עמוקה. "על מה שעשיתי... אמממ... אתמול. אתה... לא חייב להיות נחמד בקשר לזה או שום דבר כזה. אני אבין אם פשוט תשנא אותי. אני לא עושה את זה כי אני מנסה להיראות מגניב בזה שאני מתנצל ואתה לא חייב לקבל את ההתנצלות שלי. מה שעשיתי לא היה בסדר."

דממה השתררה.

נוויל הצמיד את הספרים שבידיו לחזהו. "למה עשית את זה?" הוא אמר בקול דק ורועד. הוא מצמץ, כאילו מנסה לעצור את הדמעות. "למה **כולם** עושים לי את זה, אפילו הילד שנשאר בחיים?"

לפתע הרגיש הארי קטן יותר משהרגיש מימיו. "אני מצטער," אמר הארי שוב, קולו צרוד כעת. "פשוט... נראית כל כך מפוחד. זה היה כאילו יש לך מעל הראש שלט שכתוב עליו 'קורבן' ורציתי להראות לך שדברים **לא** תמיד נגמרים רע, שלפעמים המפלצות נותנות לך שוקולד... חשבתי שאם אני אראה לך את זה אולי תבין שאין כל כך ממה לפחד –"

"אבל כן יש, לחש נוויל. "ראית היום בעצמך. כן יש ממה לפחד!"

"הם לא היו עושים שום דבר ממש רע בפני עדים. הנשק העיקרי שלהם הוא פחד. זו הסיבה שהם מתבייתים דווקא עליך, כי הם רואים שאתה מפחד. רציתי שתהיה פחות מפוחד... להראות לך שהפחד גרוע יותר מהדבר עצמו... או שזה לפחות מה שאמרתי לעצמי, אבל מצנפת המיון אמרה לי שאני סתם משקר לעצמי ושבעצם עשיתי את זה כי זה היה כיף. אז זו הסיבה שאני מתנצל –"

"הכאבת לי, אמר נוויל. "ממש עכשיו. כשתפסת אותי ומשכת אותי מהם." נוויל הרים את ידו והצביע על המקום שבו הארי תפס אותו. "אולי יהיה לי סימן כחול פה אחר כך מרוב שמשכת חזק. האמת שהכאבת לי יותר מכל מה שהסלית'רינים עשו לי כשהם דחפו אותי."

"נוויל!" סינן ארני. "הוא ניסה להציל אותך!"

"אני מצטער, לחש הארי. "כשראיתי אותך שם... ממש כעסתי..."

נוויל הביט בו במבט יציב. "אז משכת אותי ממש חזק ונעמדת במקומי ואמרת, 'שלום, אני הילד שנשאר בחיים'."

הארי הנהן.

"אני חושב שתהיה ממש מגניב יום אחד, אמר נוויל. "אבל עכשיו אתה לא."

הארי בלע את הגוש הפתאומי שהופיע בגרונו והלך משם. הוא המשיך ללכת במסדרון עד שהגיע להצטלבות ואז פנה שמאלה לתוך פרוזדור והמשיך ללכת בעיוורון.

מה הוא אמור לעשות? לא לבעוס אף פעם? הוא לא היה בטוח שהוא בכלל היה יכול לעשות משהו בלי לבעוס ומי יודע מה היה קורה לנוויל ולספרים שלו אז. וחוף מזה, הארי קרא מספיק ספרי פנטזיה כדי לדעת איך זה עובד. הוא ינסה להדחיק את הכעס שלו והוא ייכשל והכעס ימשיך להתפרץ שוב ושוב. ואחרי מסע ארוך של גילוי עצמי הוא ילמד לבסוף שהכעס שלו הוא חלק ממנו ושרק אם יקבל אותו יוכל להשתמש בו בחוכמה. היקום של "מלחמת הכוכבים" הוא היחיד שבו התשובה היא שאתה באמת אמור לנתק את עצמך מכל רגש שלילי, ומשהו בידה תמיד עורר בהארי שנאה כלפי האידיוט הירוק הקטן.

אז התוכנית הברורה והחסכונית הייתה לדלג על כל החלק של המסע לגילוי עצמי ולהגיע ישר לחלק שבו הוא מבין שאם רק יקבל את הכעס שלו כחלק מעצמו הוא יוכל לשלוט בו.

הבעיה הייתה שהוא לא הרגיש כאילו הוא יוצא משליטה כשהוא כועס. הזעם הצונן גרם לו להרגיש כאילו הוא כן בשליטה. רק במבט לאחור נראה מכלול האירועים כאילו הוא... איבד שליטה לחלוטין, איבדהו.

הוא תהה עד כמה אכפת לשליט המשחק מדברים כאלה והאם הוא הרוויח או הפסיד נקודות בשל כך. הארי עצמו הרגיש שהוא איבד לא מעט נקודות, והוא היה בטוח שהזקנה מהתמונה הייתה אומרת לו שדעתו היא היחידה שחשובה.

הארי גם תהה אם שליט המשחק שלח את פרופסור ספראוט. זו הייתה המחשבה ההגיונית: הפתק איים ליידיע את רשויות המשחק ואז הופיעה פרופסור ספראוט. אולי פרופסור ספראוט היא שליטת המשחק –

ראש בית הפלפאך היא האדם **האחרון** שמישהו יחשוד בו, מה שהיה צריך למקם אותה סמוך לראש הרשימה של הארי. יצא לו לקרוא גם רומן מתח אחד או שניים במהלך חייו.

"אז מה מצבי במשחק?" אמר הארי בקול.

דף נייר עף מעל ראשו, כאילו מישהו זרק אותו מאחוריו – הארי הסתובב, אבל לא היה שם אף אחד – וכשהארי חזר והסתובב קדימה, הפתק צנח אט-אט לרצפה.

בפתק היה כתוב:

נקודות על סגנון: 10

נקודות על חשיבה נכונה: -3,000,000

בנוס על נקודות לרייבנקלו: 70

ניקוד נובחי: -2,999,871

תורים שנותרו: 2

"מינוס שלושה מיליון נקודות?" אמר הארי בתרעומת לפרוזדור הריק. "זה נראה לי מוגזם! אני רוצה להגיש ערעור לרשויות המשחק! ואיך אני אמור להרוויח שלושה מיליון נקודות בשני התורים הבאים?"

פתק נוסף עף מעל ראשו.

ערעור: נדחה

קנס על שאילת השאלות הלא נכונות: 1,000,000,000,000 - נקודות

ניקוד נובחי: -1,000,002,999,871

תורים שנותרו: 1

הארי הרים ידיים. כל מה שהיה ביכולתו לעשות עם תור אחד בלבד הוא לתת את הניחוש הכי מוצלח שלו, גם אם הוא לא היה מוצלח כל כך. "הניחוש שלי הוא שהמשחק מייצג את החיים."

דף אחרון עף מעל ראשו, ועליו היה כתוב:

הניסיון נבשל

נבשל נבשל נבשל

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

ניקוד נובחי: מינוס אינסוף

הפסדת במשחק

הנחיה אחרונה:

לך למשרד של פרופסור מקגונגל

השורה האחרונה הייתה כתובה בכתב ידו.

הארי בהה בשורה האחרונה במשך זמן מה ואז משך בכתפיו. בסדר. שיהיה המשרד של פרופסור מקגונגל.
אם **היא** שליטת המשחק...

טוב, למען האמת להארי לא היה שום מושג איך ירגיש אם יתגלה שפרופסור מקגונגל היא שליטת המשחק. המוח שלו היה ריק לגמרי. זה היה בלתי נתפס לחלוטין.

שני דיוקנאות לאחר מכן – זו לא הייתה דרך ארוכה שכן משרדה של פרופסור מקגונגל לא היה רחוק מכיתת שינוי הצורה שלה, לפחות לא בימי שני בשנים אי-זוגיות – עמד הארי מחוץ למשרדה.

הוא דפק על הדלת.

"יבוא," אמר קולה המעומעם של פרופסור מקגונגל.

הוא נכנס.